

Kredsen af Forbrydelse. Saa længe man holdt sig til Forfatteren og til Nød til Forlæggeren, kunde man sige, at dette, at Forfatteren udbreder og udspredter blandt Publikum virkelig utugtige Bøger, er en Ting, som ikke bør kunne slippe med Bøder. Det kan i mange Tilfælde være en gemen Pengepekulation, som ikke tilstrækkeligt rammes ved en Pengestraf; der maa Mere til. Der bliver mange Gange ved en gemen Pengepekulation tjent Mere end den Bødes Beløb, som Vedkommende kan blive dømt til af Domstolene. Men Sagen faar en anden Karakter, naar man skal medtage forskjellige andre Personer og navnlig alle Forhandlere og Kolportører. Man skal medtage Kolportører og Forhandlere, navnlig de sidste, naar det findes, at de ikke have kjendt Indholdet, men burde have kjendt Indholdet, altsaa i Tilfælde, hvor man i Virkeligheden bevæger sig paa et Omraade af Uagtksomhed, Skjodesløshed og Forsømmelighed, men ikke af ond Villie. I saadanne Tilfælde vil man da ogsaa udelukke Bødestraf. Men affet herfra kan jeg dog ikke undlade at gjøre den Bemærkning, at det vel turde være, at der er mange Tilfælde, hvor det kan stille sig saare tvivlsomt, om et Skrift skal siges at have en strafbar Karakter eller ikke. Det maa vel indrømmes, at der foruden de aldeles uskyldige Bøger og saadanne Bøger, hvis utugtige Karakter og Hensigt er aabenbar, kan være en stor og vid Kredse af Tilfælde, hvor det kan være tvivlsomt, altsaa Grændsetilfælde; i saadanne Tilfælde tror jeg, det kan være noget tvivlsomt, om det er rigtigt at udelukke Bøder. Jeg vil her gjøre den praktiske Bemærkning, at jo mere man saaledes skjærper Straffen, desto mere udsætter man sig for, at Domstolene ville blive ængstelige ved at idømme nogen Straf. Det turde vel være, at der har været Tilfælde, hvor Vedkommende er bleven idømt Dødsstraf, men hvor man maatte vilde have trykket sig overmaade meget, naar Straffen nødvendigvis skulde blive Fængsel. Jeg har vel ikke overset, at der saavel i Motiverne til Lovforslaget som i Udtalelserne i det andet Thing er blevet sagt, at det var nødvendigt at udelukke den mildere Straf, fordi Domstolene havde en Tendents til ikke gjerne at anvende de strengere Straffe, men altid idømte de mildere Straffe, saa at man kun kunde vente de strengere Straffe idømte i Gjentagelsetilfælde. Jeg antager, at man vil være enig med mig i, i det Mindste vil den høitærede Justitsminister være enig med mig i, at man officielt, om jeg maa bruge dette Udtryk, maa gaa ud fra, at Domstolenes Afgjørelser have været rigtige. Man maa altsaa gaa

ud fra, at naar de have anvendt Bødestraf og ikke Fængsel, saa er det, fordi det var rigtigt ikke at anvende Fængsel, men derimod Bødestraf. Det maa man nødvendigvis gaa ud fra. Det forekommer mig derfor, at hvis det faktisk forholder sig saaledes, at Domstolene i mange Tilfælde have anvendt Bødestraf, er det meget suarere et Bevis for, at Bødestrafen bør konserveres som en Straf, der kan anvendes, end at den burde opgives. Lad mig for øvrigt gjøre den Bemærkning, at der lige overfor Paastanden om Domstolenes Tilbøielighed til Mildhed staar en anden Paastand, som man lige saa ofte hører, og som er den, at Domstolene ere for strænge; snart ere de for strænge i Balget af Straffen, snart ere Dommerne overhovedet for strænge i den Maade, hvorpaa de behandle de Tiltalte, Forbrydere o. s. v. Jeg tror, at det jævnlig vil vise sig, at en Ting kan komme til at stille sig anderledes, naar man rigtig trænger tilbunds i den og bliver bekjendt med alle de Momenter, som kunne komme i Betragtning, baade de objektive og de subjektive, end naar man faar en Løsere, maatte ikke ganske korrekt Fremstilling af den uden at kjende dens Enkeltheder. Og lad mig fremdeles sige, at en Sag ofte kan stille sig anderledes for Dommeren, der ikke kan se bort fra, at det er et virkelig levende, bestemt Mennekte, han har med at gjøre, end for den, der behandler den aldeles abstrakt i dens Almindelighed med Seen bort fra den enkelte Person. Men som sagt, jeg tror ikke, at man er berettiget til at sige, at Domstolene have været for milde i Anvendelsen af den nuværende Straffelov, og naar man ikke tør sige dette, kan man jo heller ikke sige, at Bødestrafen har været for mild en Straf.

Jeg berørte for, at man i det oprindelige Forslags § 1, som nu er bleven § 2, har udstødt det, der er Gjenstand for det foreliggende Lovforslags § 1, og det er efter min Mening ikke nogen Forbedring af Lovforslaget. Den Tanke, der laa bagved det oprindelige Lovforslag, hvad dette Punkt angaar, var, saa vidt jeg har forstaaet den, at ligesom man kunde undergrave Sædelighedsfølelsen og virke ødelæggende paa Andre i moralsk Henseende ved at udspy Usædelighedens Gift gennem Bøger, Afbildninger o. s. v., saaledes kunde man arbejde henimod det samme Maal eller i alt Fald tilvejebringe de samme Virkninger derved, at man paa anden Maade ophidsede Sandseligheden og fristede til Usædelighed, Amoralitet. Det er dette, der betegnes i det oprindelige Lovforslag ved „opfordrer til eller beforderer i Kjønnsforhold usædelige